

Wie ben jij?

Marijke van den Elsen

Klara

Ik parkeer de auto en zet de motor uit. Zou hij thuis zijn? Zelden heb ik me zo zenuwachtig gevoeld. De laatste keer was misschien wel het moment dat ik hem moest loslaten. Weer zie ik de blauwe ogen van een klein jongetje vol met tranen omdat hij niet bij de burens wil logeren.

Hij klampt zich aan me vast alsof hij me nooit meer zal zien en misschien is dat wel zo.

“Hou op met janken,” zegt Bart bars. “Je bent toch geen mietje?”

Ik krimp in elkaar. Het liefst zou ik hem nu optillen en wegrennen, samen, maar het kan niet, het is te gevaarlijk. Ik slik en zeg: “Kom op. Wees dapper. Je kunt het.” Voorzichtig maak ik me van hem los en geef hem aan Maria. Waarom moesten net nu de andere burens op vakantie zijn?

Maria glimlacht, niet naar mij, naar Bart. Ineens is hij weer op en top de charmante man. Niemand die zou geloven dat, zodra thuis de deur dichtgaat, hij verandert in een monster. Als alles vandaag volgens plan gaat, zie ik zijn valse lach nooit meer. Toch doet het pijn, want de prijs is hoog, te hoog. Het ergste is dat het mijn eigen schuld is. Had ik maar niet zo stom moeten zijn.

Tijdens het feestje zorg ik dat ik uit de buurt van Bart en zijn vrienden blijf. Ik heb lang geleden al geleerd dat het het beste is om te zorgen dat je onzichtbaar bent. Geen opvallende kleren, niet te veel make-up en vooral geen alcohol. Ik word er steeds beter in. Vanuit mijn hoekje van de kamer zie ik hoe Bart met zijn vrienden praat. Altijd waakzaam om zich heen kijkend of niemand stiekem meeluistert, ook op feestjes, altijd. Ik steek een nieuwe sigaret op. Mijn enige slechte gewoonte. Zijn vrienden zijn precies hetzelfde. Ik word misselijk wanneer ik denk aan wat ik heb gedaan. Vijf jaar geleden wist ik nog niet wat ik nu weet. Ik was eenzaam en boos en wilde maar één ding en dat was wraak. Het was een slim plan, tenminste dat dacht ik toen. Ik wilde een kind en ik wist dat Bart me dat niet kon geven en dus leek het een goed idee om zijn beste vrienden te verleiden. Het plan werkte, maar nu leef ik elke dag in angst. Wat als Bart erachter komt dat hij

onvruchtbaar is? Wat als August zijn dreigement uitvoert en Bart vertelt dat hij seks met mij heeft gehad? Bart is niet dom. Hij zal meteen begrijpen dat hij niet de vader is en het eerste wat hij zal doen, is dat van me afpakken, wat me het allerliefste is. Hij is advocaat en weet alle mazen van de wet. Ik inhaleer diep om tot rust te komen. Het heeft geen zin om na te denken over het verleden. Het enige wat telt is de toekomst en ik kan alleen mezelf en mijn kleine jongen redden als ik nu rustig blijf en stap voor stap mijn plan volg.

Eindelijk gaan we naar huis. Zoals altijd vraag ik of ik moet rijden.

“Natuurlijk niet, dom mens. Denk je dat ik niet meer kan rijden omdat ik wat gedronken heb?”

Ik negeer hem en ga zitten. Zoals gewoonlijk doet hij geen gordel om. Dat vindt hij voor mietjes. Hij trekt iets te hard op waardoor de motor een brullend geluid maakt. Ik ben zenuwachtig, maar durf geen sigaret op te steken. Ik moet mijn handen vrij houden.

Vannacht moet het gebeuren. Het pakketje dat ik met veel moeite heb kunnen bemachtigen ligt achter in de auto. Ik kan nu niet meer terug. Dit is mijn enige kans. Zodra we op de smalle bochtige weg komen, kijk ik zo nonchalant mogelijk naar buiten. De weg wordt gemarkeerd door hoge bomen. We passeren een boom met een wit lint. Ik begin te gillen.

“Wat is er?” vraagt Bart. Hij kijkt boos naar mij.

Ik blijf gillen en wijs naar buiten. Terwijl hij naar buiten kijkt, geef ik een harde ruk aan het stuur. De auto gaat van de weg af en ik gil nog harder, maar nu echt, want ik zie hoe een boom recht op ons afkomt. Ik hoor een enorme knal, glasgerinkel, een boosaardige schreeuw en daarna niets meer.

Ik zucht en doe mijn best om de herinneringen weg te duwen. Ik stap uit de auto. Met lood in mijn schoenen loop ik naar de voordeur. Ik bel aan. Mijn hart bonst in mijn keel en heel even hoop ik dat niemand open doet. Dan hoor ik het geluid van een slot dat wordt ontgrendeld. De deur zwaait open en een paar bekende blauwe ogen kijken me vragend aan.

“Jaap?”

Hij knikt.

“Ik ben Klara.” Ik wacht heel even. Ik kan nu nog terug, maar dat wil ik niet en dus zeg ik: “Je moeder.”

Hij fronst. “Mijn moeder is...” Hij bekijkt me nog eens goed. “Eh, ik wou zeggen dat je dood was, maar misschien heb ik dat niet goed begrepen?”

Het verbaast me hoe snel hij zich herstelt. Hij opent de deur wat verder. “Wilt u binnenkomen?”

“Als jij dat goed vindt?”

“Natuurlijk.”

Hij klinkt zelfverzekerd, toch hoor ik een aarzeling.

“Hebben we bezoek?”

Jaap draait zich half om. “Ja, niet schrikken, maar volgens mij staat mijn moeder voor de deur.”

“Je moeder?!” Een mooie vrouw met goudblond halflang haar komt naar de voordeur.

Ze komt me bekend voor. Ineens weet ik aan wie ze me doet denken. Nee, dat kan niet.

Dat zou Jaap nooit doen. Daar is hij veel te verstandig voor, toch?

Ondertussen kijkt ze van Jaap, naar mij en weer terug naar Jaap. “Eh, ik wist niet dat... Ik dacht dat...”

Jaap glimlacht. “Dat dacht ik ook. Misschien moeten we binnen even verder praten?”

“Natuurlijk, sorry. Ik wilde u niet buiten laten wachten. Kom binnen.”

Fieke

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen. Wat zeg je tegen de moeder van je vriend, waarvan je dacht dat ze dood was? Maar er is geen twijfel dat ze familie is. Ze heeft dezelfde blauwe ogen als Jaap en de rest van zijn familie. Ik ga hen voor naar de woonkamer. “Kopje koffie? Of wilt u liever thee?” vraag ik, zodra zijn moeder op de bank zit.

“Dank je, maar ik heb niets nodig.”

Jammer, in de keuken aanrommelen had me even tijd gegeven om te herstellen van deze schok. Nu zit er niets anders op dan naast Jaap op de bank te gaan zitten.

“Nogmaals sorry dat ik zomaar kom binnenvallen. Ik wist niet goed hoe ik dit het beste kon aanpakken en dus...”

“Dat geeft niets. Mag ik vragen waarom nu?” Jaap klinkt vriendelijk, maar ook wat koel. Zijn moeder hoort het ook en zucht hardop. “Ik was bang. Ik weet niet zo goed waar ik moet beginnen.” Zijn moeder zwijgt.

“Bij het begin?” vraagt Jaap nuchter.

Klara knikt. Ze kijkt even naar haar handen. Ze trillen. Dan begint ze te vertellen. Over haar man Bart en dat hij gevaarlijk was. Dat ze ontdekte dat hij onvruchtbaar was. Dat ze desondanks toch heel graag een kindje wilde en dat ze toen twee van zijn beste vrienden heeft verleid. Zodra ze bij dit punt is, kijkt ze Jaap recht aan. “Ik ben niet trots op wat ik heb gedaan, maar ik hoop dat je me op de een of andere manier kunt vergeven.”

Jaap laat niets merken. Hij is advocaat en wil altijd eerst alle feiten horen, voordat hij een oordeel velt. “Ga verder.”

Klara zucht weer diep. “Pas na jouw geboorte begreep ik hoe groot de impact was, van wat ik had gedaan. Ik wist niet dat ik zoveel van je kon houden. En Bart, elke keer wanneer hij naar je toekwam, kromp je in elkaar. Instinctief wist je dat je vader slecht nieuws was, zeker wanneer hij gedronken had. Als Bart erachter zou komen wat ik had gedaan...” Klara knijpt haar ogen dicht en haar handen samen. “Ik wil er niet eens aan denken wat hij had kunnen doen.” Ze opent haar ogen weer. “Door mijn egoïsme was je in gevaar en het was aan mij om dit op te lossen. Ik kon niemand in vertrouwen nemen, zelfs mijn broer niet, want dan was hij ook in gevaar. Ik heb lang nagedacht over een manier om te ontsnappen. Bart dwong me altijd om mee te gaan naar alle feestjes die hij en zijn vrienden organiseerden. Het was op een van die feestjes, dat ik de oplossing vond.”

“Zelfmoord?” vraagt Jaap ontzet.

Klara’s ogen worden groot. Even zegt ze helemaal niets, dan knikt ze en kijkt weer naar haar handen.

Ik slik. En daarmee heeft ze ook haar man gedood. Jaap en ik wisten al dat ze dit gedaan had. Nog niet zo lang geleden hebben we de afscheidsbrief gevonden, die ze aan hem geschreven had. Ik heb ook haar dagboeken gelezen en daardoor weet ik dat Bart haar geestelijk mishandelde, maar iemand bewust in levensgevaar brengen?

“En jij hebt het overleefd?” Meteen kan ik mijn tong wel afbijten. Het is duidelijk dat ze het heeft overleefd. Ik snap alleen niet hoe ze dat gedaan heeft. Ik heb begrepen dat de auto waar ze in zat volledig is uitgebrand.

Klara kijkt naar mij. Waarschijnlijk doet ze haar best om niet met haar ogen te rollen.

“Je had ook naar de politie kunnen gaan,” zegt Jaap.

“Bart en zijn vrienden hadden contacten daar.”

“Kun je me meer vertellen over wat er precies is gebeurd?” vraagt Jaap zakelijk. Ik zie dat hij zijn best doet om niet te laten zien hoe hij zich voelt.

Klara knikt. Ze vertelt over het laatste feest waar ze naartoe gingen. Dat Bart te veel had

gedronken en desondanks toch wilde rijden. Dat ze expres geen gordel had omgedaan. Hoe ze hem had afgeleid en dat ze daarna tegen een boom aan knalden. Jaap pakt mijn hand vast en ik weet niet of hij mij wil troosten of juist troost zoekt.

“Toen ik bijkwam en begreep dat ik het had overleefd, ben ik in een kleine stad in Zeeland gaan wonen. Ik vond een baan en dat was het. De eerste jaren heb ik niet anders gedaan dan opstaan, werken, eten, slapen. Elke keer wanneer ik in slaap viel was het een zegen om even niet aan jou te denken.” Klara heeft tranen in haar ogen. “Ik wil dat je weet dat het niet makkelijk voor me was om jou achter te laten. De eerste jaren durfde ik niet eens in de buurt te komen. Bang als ik was dat ik me niet in kon houden en naar je toe zou rennen. Je wilt niet weten hoe vaak ik op het punt stond om terug te gaan.” De tranen rollen nu in dikke druppels over haar wangen.

Ik knijp in Jaaps hand. Ga naar haar toe, wil ik zeggen, maar ik doe het niet. Hij moet dit zelf doen, zodra hij er klaar voor is.

Klara is stil. We kijken allebei naar Jaap. Die gaat met een hand door zijn haar. “Ik vind het moedig dat je gekomen bent, en ik ben blij dat ik weet wat er is gebeurd. Ik heb tijd nodig om alles te verwerken.”

“Natuurlijk. Dat begrijp is.” Klara gaat staan. Heel even aarzelt ze, dan draait ze zich om richting de deur.

“Wacht,” roep ik. “Wat is je telefoonnummer?” Ik wil niet dat ze opnieuw uit het leven van Jaap verdwijnt.

Ze draait zich om, rommelt in haar tas tot ze er een briefje en een pen uithaalt. Ze krabbelt daar snel wat op. “Hier.”

Jaap pakt het van haar aan.

Daarna loopt ze snel de kamer uit. Pas wanneer ik hoor hoe de voordeur zachtjes in het slot valt, adem ik uit. Ik had niet eens in de gaten dat ik mijn adem inhield. Ik kijk naar Jaap. Hij staart nog steeds voor zich uit. De laatste maanden heeft hij het erg zwaar gehad. En dan staat ineens zijn dood gewaande moeder voor de deur. Ik sla mijn armen om hem heen. “Hoe voel je je?”

“Ik weet het niet. Ik zou blij moeten zijn dat ze nog leeft.”

Ik haal mijn schouders op. “Je hebt zolang gedacht dat ze dood was, dat ik me kan voorstellen dat je tijd nodig hebt om dit nieuws te verwerken.”

Jaap knikt. “Ik ga even naar boven, trainen.”

“Natuurlijk.”

Jaap maakt zich van me los en loopt naar boven. Ik wil het niet aan mezelf toegeven, maar stiekem doet het toch wel pijn dat hij nu liever alleen is.

Een paar weken gaan voorbij. Ik haal Jaap over om zijn moeder nog een kans te geven. Ze komt op een zaterdagmiddag. We gaan met z'n drieën in de woonkamer zitten.

“Heb je nog vragen?”

Jaap haalt zijn schouders op. “Ik wil graag weten waarom je meteen voor de meest extreme oplossing hebt gekozen. Waarom heb je Maarten niet in vertrouwen genomen?

Hij is je broer en werkte bovendien voor de politie.”

Klara kijkt naar haar handen. “Bart en zijn vrienden hadden de politie in hun zak, omgekocht. Ik wist zeker dat zij mij en vooral jou, niet konden beschermen. En Maarten zou daarmee ook in de problemen komen. Hij had ook een gezin, kinderen. Ik kon dat niet van hem vragen.”

“Je hebt hem inmiddels ook gesproken. Zijn hele huwelijk is op de klippen gelopen door...”

“Jaap,” Ik leg mijn hand op zijn arm. Ik vind het niet terecht om haar hier volledig de schuld van te geven. Het huwelijk van zijn oom was al slecht; het ongeluk van zijn zus en vooral zijn obsessie om haar dood te wreken hebben natuurlijk niet geholpen, maar dat was niet de enige oorzaak van de scheiding.

“Het geeft niet, Fieke. Jaap is boos en terecht. Maarten heeft me verteld wat er allemaal is gebeurd sinds mijn verdwijning. Hij heeft ook verteld dat hij de macht van Bart en zijn vrienden had onderschat.”

Ik zie hoe de kaak van Jaap verstrakt. Hij is nog steeds boos. “Waarom pas na vier jaar?”

“Het was August die me dwong om actie te ondernemen. Als ik niet alles deed, wat hij van me vroeg, dreigde hij onze affaire bekend te maken.” Klara heeft haar handen voor zich gevouwen in haar schoot liggen. Haar knokkels zijn wit van het knijpen. “August werd steeds veeleisender. Hij had een sadistisch trekje en vond het geweldig om te zien hoe ik hem steeds smeekte om niets te vertellen. Gelukkig wist niemand dat Bart niet jouw vader was, maar als hij erachter zou komen dat hij onvruchtbaar was...”

“Hoe zou hij daarachter komen?” vraagt Jaap.

“Hij wilde een tweede kind.” Klara kijkt Jaap nu recht aan.

Jaap knikt dat hij het begrijpt.

“Ik kon niet veel langer wachten.”

Het is even stil, terwijl we alle drie nadenken over wat Klara zojuist heeft verteld. Ze kijkt naar mij. “Je komt me zo bekend voor, alsof ik je al ooit eerder heb gezien, maar dat kan niet.”

“Misschien ben je wel eens in het restaurant geweest dat Fieke samen met haar broer runt.”

“Restaurant?” Klara kijkt me vreemd aan. Moet ik Jaap seinen dat hij zijn mond moet houden?

“Ja, Dukdalf, misschien ken je het nog van vroeger? Fieke heeft het restaurant overgenomen van haar ouders.”

“Ben jij de dochter van Maria?” De manier waarop ze het vraagt... Ik weet wat ze nu denkt. Ik heb haar dagboeken gelezen en ik weet dat mijn moeder vreemd ging met haar man.

Jaap kijkt trots naar mij en ziet daardoor niet de reactie van zijn moeder. Als blikken konden doden dan zat ik hier nu niet meer. De frons verandert zo snel in een glimlach dat ik me afvraag of ik het wel goed gezien heb. Ze draait zich richting Jaap. “En jij bent advocaat?”

Jaap knikt. Hij begint te vertellen over zijn studie en ik zie aan hem dat hij haar eindelijk heeft geaccepteerd. Klara wil daarna alles over Jaap weten. Dat is logisch, na zo'n lange tijd. Toch heb ik een raar gevoel en ik weet niet waarom. Het voelt bijna als een opluchting wanneer ze aankondigt dat ze gaat en daar voel ik me dan weer schuldig over. Zeker wanneer ik zie hoe blij Jaap is. Ik besluit om hem niet te vertellen over de vreemde blik in haar ogen. Hij heeft haar zijn hele leven moeten missen. Ik wil hem de kans geven om een band met haar op te bouwen. Bovendien is de kans groot dat ik het me verbeeld. Waarom zou ze in hemelsnaam boos op mij zijn, om iets wat mijn moeder lang geleden heeft gedaan? Ik moet natuurlijk ook wennen aan het feit dat ik nu ineens een schoonmoeder heb. Natuurlijk, dat is het. Moeders vinden niemand goed genoeg voor hun zoon en misschien ben ik stiekem bang dat ik Jaap moet delen met een andere vrouw. Opgelucht dat ik weet wat dat rare gevoel heeft veroorzaakt, sla ik mijn armen om Jaap heen. “Ik ben zo blij voor jou.”

Jaap geeft me een kus en drukt me even stevig tegen zich aan. “Gek dat je soms niet eens door hebt dat je iets mist, tot je het weer gevonden hebt.”

Klara

Het is dus toch de dochter van Maria. Ik wist het wel. Ik was zo boos dat ik bijna hardop had gezegd wat ik van haar vind. Maar Jaap mag niets weten. Nog niet. We moeten elkaar eerst beter leren kennen en elkaar vertrouwen. En ik moet met een waterdicht plan komen. Ik heb niet mijn hele leven opgeofferd voor zijn geluk, om het nu door die kleine slet te laten verpesten. Als ze ook maar iets op haar moeder lijkt, dan weet ik precies wie en wat ze is. En daarom weet ik ook zeker dat zij hem niet gelukkig kan maken. Wat moet Jaap überhaupt met zo'n modepoppetje? Aan haar reactie te zien, had ze ook niet op mij gerekend. Rustig blijven is voor nu het belangrijkste. Ik moet Jaap laten zien wie ze werkelijk is. Ik moet niets overhaasten en geduldig wachten tot er een goede kans voorbij komt. Precies zoals ik dat bij Bart heb gedaan.

Langzaam kom ik bij. Mijn hoofd knalt bijna uit elkaar. Heel even weet ik niet waar ik ben, dan komen de herinneringen binnen. De auto, de boom, de knal. Voorzichtig probeer ik mijn hoofd te bewegen, daarna mijn handen, armen en benen. Alles werkt nog. Ik kijk naar links. Bart is weg, waar is Bart? Heeft hij de botsing overleefd? Zonder gordel? Dat kan niet. Ik kijk om me heen en zie nu pas dat de voorruit is verbrijzeld. Ik heb mijn huiswerk gedaan en weet dat bij een snelheid van 50 kilometer per uur de impact vergelijkbaar is met een val van drie verdiepingen. Tenminste, als je geen gordel om hebt. Mijn logica komt terug. Bart is hoogstwaarschijnlijk door het raam naar buiten gevlogen. Met bevende handen maak ik mijn gordel los. Ik heb altijd mijn gordel om, dus Bart vond het niet verdacht dat ik hem nu ook omdeed. Mijn deur klemt, maar de voorruit is weg en dus klim ik via het raam naar buiten. Zoekend kijk ik om me heen. Het is te donker, ik heb mijn zaklamp nodig. Zo snel als ik kan, ren ik naar de boom met het witte lint. Ik heb niet heel veel tijd. Elk moment kan er iemand langskomen. Ik heb dit deel van de route gekozen, omdat het een rustige achterafweg is en gegokt dat hier, op dit tijdstip - 3 uur in de ochtend - niemand komt. Maar het is geen zekerheid. Ik voel steken in mijn zij en mijn ademhaling gaat met horten en stoten. Eindelijk ben ik bij de juiste boom. Ik vind het pakketje dat ik daar verstopt heb. Snel kleed ik me uit en doe schone kleren aan. Ik raap de oude kleren op, samen met de tas en een jerrycan en ren weer terug naar de auto. Wanneer ik er bijna ben, ga ik wat langzamer. Ik pak de zaklamp uit mijn tas. Voorzichtig schijn ik om me heen. Heel even denk ik dat hij op de een of andere manier toch het ongeluk heeft overleefd. Dan zie ik hem liggen. Bijna vijf meter

van de auto vandaan. Bloed sijpelt uit zijn voorhoofd. Mijn hartslag gaat nog verder omhoog. Is hij bewusteloos? Dood? Ik slik. Ik moet sterk zijn. Er is maar één persoon op deze wereld waarvoor ik sterk moet zijn en dat is Japie. Ik loop naar Bart toe, pak hem onder zijn oksels vast en sleep hem terug naar de auto. Met alle kracht die ik in me heb, duw ik hem in de auto. Bart is, was, verbeter ik mezelf, lang en nu hij als een lappenpop op de grond ligt, is het bijna onmogelijk om hem in de auto te krijgen. Met bevende vingers voel ik in zijn nek. Geen hartslag, toch? Mijn vingers trillen zo heftig dat het moeilijk te zeggen is. De tijd begint nu echt te dringen en dus moet ik overgaan op plan B. Ik pak de jerrycan en gooi een klein beetje van de inhoud over hem heen. Ik loop om de auto heen en open de achterklep. Ik was al misselijk en moet nu echt bijna kokhalzen. In de achterbak ligt een zak met het stoffelijke overschot van een vrouw. In gedachte bied ik haar mijn excuses aan. Ik weet dat ze ziek was en haar lichaam had opgedragen aan de wetenschap. Toch is het fout, maar ik heb geen andere keuze. Dit is de enige manier om mijn veiligheid, en die van Jaap, te garanderen. Ik gooi mijn oude kleren in de achterbak, schroef de dop van de jerrycan en giet de rest van de inhoud erover heen. Zodra dadelijk alles is verbrand, zal niemand weten wie daar werkelijk lag, als ze überhaupt iemand vinden. Ik pak het luciferdoosje uit de tas en strijk met trillende vingers een lucifer tegen het schuurpapier. Bijna, je bent er bijna. Nog even doorzetten, zeg ik zachtjes tegen mezelf. Pas na de vierde poging lukt het. Ik gooi de brandende lucifer in de auto. Zodra de lucifer op mijn kleren belandt, begint het meteen te branden. Snel loop ik om de auto heen. Bij de voorkant blijf ik even staan. Zag ik daar een beweging? Leeft Bart nog? Ik twijfel. In gedachte zie ik zijn boosaardige grijns. En ik zie Japies blauwe ogen, glinsterend van de tranen. Doe het voor hem. Ik pak nog een lucifer en zodra deze brandt, gooi ik hem snel richting Bart. Daarna draai ik me met een ruk om, hang de tas over mijn schouders en ren zo hard als ik kan weg. Ik ben nog maar amper honderd meter van de auto verwijderd, wanneer ik een enorme knal hoor. De benzinetank, weet ik. Ik voel de luchtdruk van de ontploffing en daarna de hitte van een fel uitslaande brand. Zonder om te kijken ren ik door, mijn vrijheid tegemoet. Zodra ik echt niet meer kan, stop ik. Het is nog steeds donker. Ik zoek een rustige plek op en verbrand de jerrycan. Het is vroeg in de ochtend, wanneer ik in een dorp kom. Ik ga op zoek naar een bushokje. Tot mijn opluchting gaat de eerste bus de goede kant op. Eenmaal in de bus controleer ik of alles nog in mijn tas zit. Ik glimlach wanneer ik mijn nieuwe paspoort zie. Vanaf nu ben ik mevrouw de Wit. Dat is dan weer het voordeel van al die feestjes waar Bart me mee

naartoe nam. Zo wist ik precies wat ik moest doen om dit allemaal te regelen.

Ik schrik op van een claxon achter mij en zie dat het stoplicht op groen staat. Snel trek ik op. Met de technieken van tegenwoordig was het me waarschijnlijk niet gelukt. DNA-onderzoek bestond toen nog niet. Toch weet ik zeker dat het een stuk makkelijker is om van Fieke af te komen. Ze is duidelijk geen Einstein. Ik glimlach en voel me alweer stukken beter.

Meer lezen?

Kijk op www.marijkevandenelsen.nl voor meer boeken en verhalen van Marijke van den Elsen